

Марія Коваль
учениця 8-А класу
Запорізька гімназія № 75 Запорізької міської ради
вул. Історична, 92, м. Запоріжжя, 69106

Мій Шевченко

Садок вишневий коло хати...

Спочатку було Слово і Слово було у Бога, і Слово було Бог. Слово Шевченка — Бог. Слово завжди було інструментом порозуміння, потім зло почало його використовувати як зброю в маніпуляціях із людьми.

Мій Шевченко... Пригадую дитячий садок: як вихователька задала вивчити віршик на свято. Це було весело. У дитинстві всі щасливі. Матуся читає, а я повторюю: «Садок вишневий коло хати...». Не складалося з другим рядочком: «Хрущі над вишнями гудуть. У мене губився [р]. І я промовляла: «хущі».

Мій Шевченко... А у бабусі на стіні висів календар із репродукціями робіт Шевченка-художника. Гортала сторінки, роздивлялася і дивувалася. Які барви! Яка вродлива українська жінка! І раптом присіла: була вражена тим, що так на мене схожа дівчина: риси обличчя, очі, погляд («Портрет дівчини з собакою, акварель 1838 рік»). Так це й не дивно про схожість...

Реве та стогне... Вірш став перлиною української народної пісні. Ми з однокласниками її добре презентували на конкурсі пісень.

Слово Тараса Шевченка живе в серці кожного і кожної. Художник із душею поета. Поет із душею художника.

Садок вишневий коло хати... Як там наш садок? Чи завітне цієї весни? Як бабусина хата? Вистояла? Дочекається, щоб ми знову зібралися родиною за вечерею? Хрущі над вишнями гудуть? А соловейко не затих?

Реве та стогне... Рве душу. Розриває серце. Не зрозуміти тому, хто сьогодні припхався в Україну: грабує, вбиває, знищує, розлучає родини, забирає життя немовлят, які ще й не жили! Не зрозуміти дикунам, які увірвалися з неба та

закидали нас ракетами, які замінували наші родючі поля. Їм ніколи не збагнути, чим саме для нас, українців, є та вишня.

Садок вишневий коло хати... У нашій родині вишні садив дідусь із татком. Смачнючі. Солодкі, наче мед, коли достигали. Візьмеш вишеньку та роздивляєшся всі жилки. Які ж ті бабусині пироги з вишнями добрі!

Вечірня зіронька встає...Тиша. Спокій. Мирне українське небо. І я з сестрою не можу дочекатись, щоб загадати бажання, коли буде падати зірка. Це радість. Щастя. Любов до батьків, до родини, до традицій, до Батьківщини.

Реве та стогне... Рве душу... Реве сирена посеред ночі. Смерть летить? Куди? Які сьогодні втрати? Скільки врятували з-під завалів? Україна завжди славилася тихими ночами. Неймовірно красивим зоряним небом.

Садок вишневий коло хати... А як болить вимушеним переселенцям, які рятуючи свої життя, змушені покинути свої хати, свої вишневі сади! Як це не природно звучить: там був дім. Усе, що будували роками — все відняли — понівечили, пошматували колишнє життя. Реве та стогне... Рве душу... Цвіли вишні не для них, а для ворога з далекого сибіру, який чомусь вирішив, що йому можна прийти та підкорити. Так страждав і Тарас Шевченко: «Страшно впасти у кайдани, умирать в неволі».

Шевченко — генетичний код нації, тобто він у кожного українця у крові, у мові, у культурі. Він є! Його ніхто й ніколи не зможе відібрати. Мій Шевченко. І бере страх ворога, бо хрущі над вишнями будуть гудіти, і соловейко не затихне!

Контактні дані: lnekiga@gmail.com, +380974852978